

Kvarter, vil det have en meget gavnlig Virkning. I denne Forbindelse vil jeg sige, at alle Værter i Nyhavn kan ikke skæres over een Kam, der findes ogsaa gode Folk, gode Restauratører, der driver deres Forretning paa hæderlig Maade. Paa den anden Side er der selvfølgelig uheldige Forhold, som vi maa se, hvad vi kan gøre for at afhjælpe. Men der er noget, som vi ikke kommer bort fra, og som der peges paa i Bemærkningerne til Lovforslaget, det er Alfonsoerne. I en Storby som København har man denne Kræftskade, og jeg indrømmer, at her kan ikke træffes Bestemmelser strenge nok til at hemme dette Uvæsen, thi det er et Uvæsen. Men man maa ikke glemme, at de findes i alle Samfundsklasser, at de findes baade blandt de kjoleklædte med hvidt Slips, som har deres Damer i Silke og Pelsværk, de Damer kommer sikkert ikke ned i Nyhavn, det er de Damer, som Hr. Pürschel saa ypperligt skildrede under Finanslovens første Behandling her i Tinget. De kommer ikke dør, de kommer i de fine mondæne Forretninger her i Byen. Saa er der endelig Alfonsoer med Jakke og sort Slips og Gadens løse Fugle. Det er dem, der søger ned i Nyhavn. Jeg skal villig indrømme, at naar der kommer fremmede Sømænd her til Byen, er det ikke altid, at de kan modstaa den Snare, som saadanne Alfonsoer forstaaer at lægge for dem; derfor synes jeg, at hvis man paa en eller anden Maade kunde komme disse Mennesker til Livs, kunde uskadeliggøre dem for Samfundet, var der gjort en god Gerning. Et af de Midler, jeg kunde tænke mig, der skulde anvendes overfor disse Folk, var at sende dem paa Tvangsarbejdsanstalter, de Mennesker trænger til at bestille noget, de har nemlig aldrig gjort andet end Skade for Samfundet, og derfor burde de absolut arbejde. Arbejdet er sikkert det værste, man kan byde de Mennesker.

Det er dog ogsaa et Spørgsmaal, om der fra Redernes Side er gjort nok for de Søfolk, der kommer her til Byen og for den danske Sømandsstand. Og dør vil jeg gerne have Lov til at sige, at Søfolkene har et vist Krav paa, at Rederne, som under de mange Aars Krig har tjent kolossalt, har tjent vældige Formuer ind, honorerer dem, som har tjent de mange Penge ind til dem; det har Rederne en vis Forpligtelse til. Rederne kunde meget godt vise deres Erkendtlighed paa den Maade, at de oprettede gode Sømandshjem her i Byen, ikke saaledes at forstaa, at Rederne skulde administrere eller lede disse Hjem, men det

skulde være Sømandshjem, som Sømandsorganisationerne udelukkende kom til at bestemme over. Der findes et Sømandshjem nede i Nyhavn, og jeg husker næppe fejl, naar jeg siger, at for faa Aar siden kom der Julenat en fremmed Sømænd her til Byen og søgte ind paa dette Sømandshjem. Han blev kort afvist. Han var syg og blev sendt ned paa Gaden, og dør fandt en tilfældig forbigående dette Menneske liggende syg paa Trappestenen; han blev bragt paa Hospitalet og døde kort efter. Paa denne Maade behandlede Sømandshjemmet denne Sømænd, men det var ogsaa et „Missionshjem.“ Det er ikke paa den Maade, hvorpaa dette „Missionshjem“ behandler Søfolk, at man skal lønne de Mennesker, som har udsat sig for Livsfare i de mange Aar, der har været Krig. Jeg tror, som sagt, at Rederne her har en Pligt til at gøre noget, og jeg vil haabe, de forstaaer, at det er deres Pligt overfor Søfolkene som Erkendtlighed for de mange Penge, disse har tjent ind til dem. Jeg skal i øvrigt ikke komme nærmere ind paa Sagen, men jeg har gjort disse Bemærkninger, fordi det ærede Medlem Hr. Laurs Kvist foer saa stærkt frem mod Kommunalbestyrelsen og det Bevillingsnævn, der sidder i Københavns Kommunalbestyrelse. Jeg skal med disse Ord anbefale Lovforslaget.

Pürschel: Det er naturligvis noget vanskeligt at tage Debatten op lige efter et saa sagligt Indlæg, men jeg skal efter ringe Evne stræbe at gøre det. Jeg er ganske enig i, at man ikke ved Lov kan afskaffe Drikkeriet eller Usædeligheden. Men det forhindrer jo ikke, at man kan søge ved Lov at bekæmpe den Art af Beværtninger, i hvilke Gæsterne ved et Sammenspil mellem Vært og Betjening og løsagtige Kvinder drives til et sanseløst Drikkeri og alt, hvad der følger dermed, og ud fra dette Grundsynspunkt interesserede jeg mig stærkt for Forholdene nede i Nyhavn, straks da jeg i April Maaned kom herind i Rigsdagen. Jeg rejste Spørgsmaalet i mit Parti og talte med mine Venner i Københavns Politicom Spørgsmaalet og fik dør det Svar, at man var gaaet i Gang med at tage disse Forhold op, saaledes som ogsaa de to Domme, der er faldet, har vist det. Selve den Omstændighed, at disse Domme først er faldet for nylig, skønt Arbejdet paa at komme Uvæsenet til Livs var begyndt allerede i Maj Maaned i Fjor, viser, at det var rigtigt, hvad man fra Politiets Side mente, og hvad jeg tillod mig at sige her ved Finanslovens første Behandling, at de Lovbestemmelser, vi havde, ikke var tilstrækkelige til, at Politiet hurtigt